

Arrest

nr. 196 768 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, geboren te Tbilisi op [...]1978.

Op 29 december 2016 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in, samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen.

Het onderzoek van de vingerafdrukken van verzoeker toonde aan dat de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Georgië een visum verstrekke aan verzoeker. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 6 augustus 2016 en 6 augustus 2017.

Verzoeker werd gehoord op 11 januari 2017 in het licht van de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 1 februari 2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 28 maart 2017 op grond van artikel 12(2) van de Dublin III Verordening instemden met de overdracht.

Op 5 mei 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : M. voornaam : M.
geboortedatum : [...]1978
geboorteplaats : Tbilisi
nationaliteit : Georgië*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Georgië verklaart te zijn, diende op 29.12.2016 een verzoek voor internationale bescherming in samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen.

De betrokkene is in bezit van een rijbewijs van Georgië met nummer TH(...), afgegeven te op 19.07.2016 en geldig tot 19.07.2031.

Het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toont aan dat de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Georgië de betrokkene een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 06.08.2016 en 06.08.2017.

De betrokkene werd gehoord op 11.01.2017 en verklaarde dat hij Georgië op 10.12.2016 verliet en op illegale wijze via onder meer Wit-Rusland en hem onbekende landen met een bestelwagen naar België reisde. Hij kwam naar eigen zeggen op 16.12.2016 aan in België, de smokkelaar hield zijn paspoort in zijn bezit.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene stelde dat de smokkelaar België koos. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Nederlandse instanties omdat hij vreest in Nederland te worden gevonden door personen die banden hebben met de personen waar de betrokkene in Georgië problemen mee kende. Op 01.02.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 28.03.2017 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de overdracht van de betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem

deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene vreest in Nederland te worden gevonden. Personen, waar hij in Georgië problemen mee had, zouden banden hebben in Nederland. We wensen te benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen. Ten slotte moet worden opgemerkt dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Nederlandse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Nederlandse instanties de betrokkene in geval van dergelijke problemen niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Verder voerde de betrokkene geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Nederland wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Nederlandse instanties stemden op 20.04.2017 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Nederland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Nederland onderwerpt beschermingsverzoeken, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof e.a. ; "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat

dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen, de "standaard" procedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (pagina 32).

De betrokkene stelde last te hebben van stress. Hij maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse instanties."

Diezelfde dag werd ook ten aanzien van de echtgenote van verzoeker en hun minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere

woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid hem beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om hem beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op hem beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot hem conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Er wordt een onredelijk groot belang gehecht aan loutere perceptie en niet aan de relevante elementen en/of bewijsstukken.

Verzoeker kan slechts op begrip hopen voor deze realiteit. Ten onrechte meent de verwerende partij deze onwetendheid en onkunde, als "verdacht" te kwalificeren, welke perceptie de beslissing zal blijven beïnvloeden.

Inderdaad wordt, bij het nemen van de beslissing, een manifest onredelijk belang gehecht aan initiële procedures, welke de beoordeling van de thans voorliggende elementen effectief – in onredelijke mate – blijken te hebben (negatief) beïnvloed. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zowel *de iure* als *de facto*. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregels en wordt verder uitgebreid gemotiveerd over het reistraject dat verzoeker heeft afgelegd, de redenen die hij in zijn Dublingehoor heeft aangehaald tegen een overdracht aan Nederland, de gezondheidstoestand, de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges en de situatie in Nederland op vlak van de asielprocedure en opvangsituatie om tot het besluit te komen dat er volgens de

gemachtigde geen reëel risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond bij overdracht aan Nederland en er geen grond is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Hiermee kon verzoeker beoordelen of er aanleiding bestaat om een beroep in te stellen en is aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Verder voert verzoeker een bijzonder vaag betoog over het feit dat de gemachtigde een onredelijk groot belang zou gehecht hebben aan "loutere perceptie" en niet aan "relevante elementen en/of bewijsstukken". Ten onrechte zou de gemachtigde een onwetendheid of onkunde als verdacht kwalificeren en zou hij manifest onredelijk belang hechten aan initiële procedures. De Raad heeft er volslagen het raden naar waarop verzoeker doelt met dit betoog. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde verzoeker enige onwetendheid of onkunde verwijt, noch dat hij iets als verdacht kwalificeert, noch dat er belang wordt gehecht aan initiële procedures. Geenszins is duidelijk met welke bewijsstukken de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben. De Raad stelt zich de vraag of dit middel wel gericht is tegen de thans bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is, zo niet onontvankelijk, minstens ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

De Raad dient na te kijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het gezin van verzoeker bevind(sic) zich in België. De kinderen van verzoeker zijn schoolgaand te België. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België geen enkele daad gesteld tegen de openbare orde, openbare veiligheid en/of goede zeden.

Hij komt altijd zijn verplichtingen na die van hem als vreemdeling geëist worden. Hij vormt überhaupt geen gevaar of overlast voor de samenleving. Hij kwam tevens nooit in contact met de politie of het gerecht. Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze hem beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens onderzoek voeren alvorens een beslissing te nemen.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Artikel 8 lid 1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens beschermt het recht op privé- en gezinsleven. Dit houdt onder meer het recht in op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met

anderen. Deze relaties kunnen zowel van sociale als zakelijke aard zijn (EHRM 25 september 2001, P.G. en J.H. tegen Verenigd Koninkrijk; EHRM 24 april 1996, Boughanemi tegen Frankrijk; EHRM 7 augustus 1996, Chrofi tegen België; EHRM 16 december 1992, Niemitz tegen Duitsland). Een terugkeer naar het land van herkomst is voor verzoeker niet billijk, daar dit voor verzoeker een totale ontwrichting zou inhouden van zijn leven.

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zijn gezin in België verblijft.

Er dient, overeenkomstig artikel 8 lid 2 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens omstandig gemotiveerd te worden en er dient geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel (R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972; R.v.St. nr. 100.587).

Indien verzoeker dient terug te keren naar Georgië, dan wel uitgewezen wordt naar Nederland, dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM. Het middel komt aldus ernstig voor.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in diens middel herhaaldelijk wijst op een terugkeer naar het land van herkomst. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat er thans geenszins een verwijderingsbeslissing naar het herkomstland voorligt, doch een overdrachtbesluit naar Nederland. Elk betoog aangaande een verwijdering naar het herkomstland is bijgevolg niet dienstig.

Bijkomend merkt verweerder in de nota volkomen terecht op dat ook ten aanzien van verzoekers echtgenote en kinderen een overdrachtbesluit naar Nederland werd genomen, dat eveneens voor de Raad is aangevochten, zodat blijkt dat verzoeker hier kennis van heeft (RvV 205 317). Er blijkt dan ook geen enkele intentie van de gemachtigde om de eenheid van het gezin niet te respecteren. Verzoeker kan dan ook niet aanvoeren dat hij niet kan terugkeren “naar zijn land van herkomst” daar zijn gezin in België verblijft. De gezinsleden genieten in België geenszins een verblijfsrecht en zijn onderworpen aan dezelfde verplichting hun beschermingsverzoek in Nederland te laten onderzoeken. Waar verzoeker ook verwijst naar het recht op de bescherming van het privéleven nu hij wijst op het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen die van sociale en zakelijke aard zijn en zijn leven door een terugkeer “naar het land van herkomst” totaal ontwricht zou worden, kan de Raad geenszins volgen. Zoals reeds gezegd, is een terugkeer naar het herkomstland thans niet aan de orde en bovendien diende verzoeker met zijn gezin pas op 29 december 2016 een beschermingsverzoek in in ons land. Verzoeker verblijft aldus met zijn gezin nog niet lang op Belgisch grondgebied, zodat geenszins kan worden ingezien hoe de overdracht naar Nederland een ontwrichting van zijn sociaal leven zou kunnen inhouden. Dat de kinderen hier schoolgaand zijn, wordt niet betwist, doch verzoeker toont niet aan dat zijn kinderen in Nederland tijdens de behandeling van het beschermingsverzoek, niet schoolgerechtigd zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt allerm minst.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12, 2 van de Dublin III Verordening, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Aan verzoeker werd op 5 mei 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van de Dublin – III verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op volgende argumentatie: Dat verzoeker houder is van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen én het visum hem effectief toegang heeft verschaft tot het grondgebied.

In casu vindt de uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad geen toepassing. Verzoeker reisde op 10 december 2016 immers op illegale wijze van Georgië naar België.

De beslissing schendt dan ook hierbovengenoemde bepalingen.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de beslissing van de verwerende partij. Indien hij gedwongen wordt België te verlaten en in Nederland asiel aan te vragen, betekent dit namelijk dat zijn recht op het leiden van een stabiel gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 E.V.R.M., artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Verzoeker meent dat de definitie die de Dublin-III verordening hanteert voor ‘gezinsleven’, té eng is en niet langer in overeenstemming te brengen is met de interpretatie van dit begrip, die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij hem beoordeling van mogelijke schendingen van artikel 8 E.V.R.M.

Zo wenst de verzoeker te verwijzen naar de zaak Maslov tegen Oostenrijk (app. no. 1638/03 – GC 23 juni 2008). In dit arrest oordeelde het Hof voor de Rechten van de Mens dat bij jongvolwassenen (verzoeker werd geboren in 1993), de relatie met hun ouders en andere dichte familieleden eveneens een gezinsleven vormt.

“62 (...) the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted “family life” (Maslov t. Oostenrijk, app. n° 1638/03 – GC 23 juni 2008).

Het hof verwees in Maslov tegen Oostenrijk naar eerdere arresten zoals Bouchelkia tegen Frankrijk (app. n°23078/93 – SC 29 januari 1997), Ezzouhdi tegen Frankrijk (app n° 47160/99- SC 13 februari 2001) en El Boujaïdi tegen Frankrijk (123/1996/742/941 – SC 26 september 1997), waarin eenzelfde redenering werd gevolgd.

Ook in het arrest Scozzari en Giunta tegen Italië (app n° 39221/98 en 41963/98 – SC 13 juli 2000) schoof het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een ruime interpretatie van ‘gezinsleven’ naar voor dan dewelke door de Dublin-III verordening wordt gehanteerd. Bijgevolg leidt de toepassing van artikel 9 van de Dublin-II verordening in casu tot een schending van het recht op een gezinsleven van verzoeker, zoals dit beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. Niet alleen heeft artikel 8 E.V.R.M directe werking, ook stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd mag zijn met meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”(artikel 7 VW)
In afwachting van een broodnodige uitbreiding van de definitie van gezinsleven in de Dublin III-verordening (artikel 2 (g), rust er, aangezien zij elke schending van artikel 8 van het E.V.R.M. dient te voorkomen, een verplichting op verwerende partij om hem discretionaire bevoegdheid (artikel 17 (1)) aan te wenden en de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen.

Door de bestreden beslissing noch formeel, noch materieel te toetsen aan artikel 8 E.V.R.M. schendt verwerende partij niet alleen de motiveringsplicht, ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

In het eerste onderdeel van het derde middel wijst verzoeker erop dat hij op illegale wijze van Georgië naar België is gereisd. Bijgevolg zou de gemachtigde zich niet mogen steunen op het feit dat verzoeker houder is van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen en dat hem effectief toegang heeft verschaft tot het grondgebied. Verzoeker gaat er verkeerdelijk vanuit dat de gemachtigde heeft toepassing gemaakt van artikel 12, 4 van de Dublin III Verordening dat de verantwoordelijkheid legt bij de visumverstrekken lidstaat in de situatie dat een verzoeker houder is van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen en dat effectief toegang tot het grondgebied heeft verschaft. *In casu* steunt het overnameakkoord van Nederland op artikel 12, 2 van de Dublin III Verordening. Op het ogenblik van het beschermingsverzoek, met name op 29 december 2016 was verzoeker immers in het bezit van een geldig visum, dat niet was verstrekt, uitgereikt door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging. In een dergelijk geval moet niet worden aangetoond dat het visum ook daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat. Het volstaat dat verzoeker op het ogenblik van het beschermingsverzoek in België houder was van een geldig Nederlands visum. Waar verzoeker nog stelt dat de uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, geen toepassing zou vinden, kan de Raad geenszins volgen. Nu de thans bestreden beslissing een overdrachtbesluit vormt, gestoeld op de Dublin III Verordening, is eveneens de daarmee samenhangende uitvoeringsverordening van toepassing. Sowieso primeert voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat het in het bezit zijn van een door een lidstaat uitgereikt geldig visum, zoals geregeld in artikel 12 op een eventuele illegale binnenkomst zoals geregeld in artikel 13, die thans overigens geenszins blijkt. Dit vloeit voort uit artikel 7 van de Dublin III Verordening waaruit blijkt dat de rangorde van de criteria moet toegepast worden in de volgorde waarin ze voorkomen in de verordening.

Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet of van artikel 12 van de Dublin III Verordening kan niet worden aangenomen.

Vervolgens komt verzoeker terug op de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de GW. De gemachtigde zou een te enge definitie van het begrip ‘gezinsleven’ hanteren, die niet in overeenstemming zou zijn met de interpretatie van het begrip door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM). Hierbij verwijst verzoeker naar het arrest Maslov van het EHRM waarin ook het gezinsleven in bepaalde omstandigheden tussen ouders en jongvolwassenen wordt aangenomen. Ook verder gaat verzoeker in detail in op arresten van het EHRM die het begrip ‘gezinsleven’ interpreteren. Daarom zou de toepassing van de artikelen 2, g en 9 van de Dublin III Verordening *in casu* tot een schending van artikel 8 van het EVRM aanleiding geven. In afwachting van een uitbreiding van de definitie van gezinsleven zoals blijkt uit artikel 2, g van de Dublin III Verordening zou de gemachtigde toepassing moeten maken van artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Wederom stelt de Raad zich de vraag naar de pertinentie van het voormeld betoog in de huidige zaak. Thans is er immers helemaal geen sprake van een jongvolwassen verzoeker. Verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing immers 38 jaar. Bijkomend is er thans door de gemachtigde geenszins toepassing gemaakt van het bepaalde in de artikelen 2, g of 9 van de Dublin III Verordening. Thans ligt helemaal geen situatie voor van gezinsleden die internationale bescherming genieten zoals bedoeld in artikel 9. Verzoeker heeft in zijn interview juist nadrukkelijk verklaard geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Essentieel blijft dat ook aan de echtgenote van verzoeker en hun drie minderjarige kinderen een overdrachtbesluit werd ter kennis gebracht, zodat thans het recht op respect voor het gezinsleven op geen enkele wijze door de bestreden beslissing wordt bedreigd. Verzoeker legt op geen enkele wijze uit waarom het feit dat hij met zijn gezin gedwongen wordt België te verlaten, om in Nederland zijn beschermingsverzoek behandeld te zien, een aantasting zou inhouden van zijn recht op het leiden van een stabiel gezinsleven, zoals hij nochtans aanvoert. Enige toetsing door de gemachtigde aan artikel 8 van het EVRM was *in casu* dan ook niet vereist.

Artikel 52, 3° van het Handvest stelt dat voorzover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg geldt de bespreking van het middel in het licht van artikel 8 van het EVRM eveneens voor artikel 7 van het Handvest. Ook uit artikel 22 van de Grondwet kan geen verdergaande bescherming worden afgeleid, dan uit de voormelde hogere rechtsnormen.

Een schending van de formele of materiële motiveringplicht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het vierde middel toe als volgt:

“In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Een dergelijk onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in Nederland (zie Femke Vogelaar, ‘Protection Gap’: over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties, TVR 2013, nr 1, blz 60 – 61).

Verzoeker wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Nederland op de voet volgt en hem handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Nederland.

Nochtans wordt verzoeker door zijn terugwijzing blootgesteld aan de hieronder opgesomde risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM. Het komt aan verwerende partij toe om een risico – analyse te maken voor verzoeker in geval van zijn terugkeer.

In het arrest van zijn grote kamer van 21 december 2011 in de zaak N.S. (C-411/10) tegen de Secretary of State for the Home Department en M.E. en anderen (C-493/10 tegen de Refugee Applications Commissioners en Minister for Justice, Equality and Law Reform, heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over de wijze waarop de lidstaten de Dublin II Vo moeten toepassen.

Het Hof overweegt ondermeer in alinea 86 :

‘In geval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten’.

Uit dit arrest kan niet anders dan worden afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land van waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen in het kader van de Dublin II Vo (en verder ook de Dublin III- Vo) geen problemen zijn inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers.

In casu moet dus worden nagegaan of verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd. Er wordt bovendien niet individueel nagegaan wat de gevolgen voor verzoeker zouden zijn bij een uitwijzing naar Nederland.

Verzoeker kan zich dan ook niet met de beslissing verzoenen.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014 (nr. 29217/12) het EHRM dat stelt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien er kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden uitgesproken kwetsbaarheid.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat voor een uitwijzing naar Nederland verwerende partij een grondig individueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie voor verzoeker.

Uw Raad heeft in het verleden al geoordeeld dat dit onvoldoende is.

“De verwerende partij kwam op grond van gegevens tot ten laatste 30 april 2015, reeds tot de conclusie dat de bronnen “inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”. In die op het eerste gezicht toch al precaire omstandigheden komt het hem toe de vinger aan de pols te houden, zeker wanneer zij wordt geconfronteerd met informatie van de verzoekende partij waaruit blijkt dat de cijfers die zij hanteert (in de bestreden beslissing is sprake van de opvang van 35.000 migranten buiten de reguliere opvangcentra en van structuren die 443 Dublin-terugkeerders kunnen huisvesten) slechts een fractie zijn van de actuele situatie (131.000 migranten die via de zee Italië bereiken, op 28 september 2015). Een verwijzing naar de intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen is zeker een element dat in ogenschouw moet worden genomen, maar doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op geen enkel ogenblik werd immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het rigoureuze onderzoek dat zij moet voeren ex artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie lijkt op het eerste gezicht te zijn aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij overigens verwijst naar de individuele situatie van de verzoekende partij, dient erop te worden gewezen dat zij, los van deze individuele situatie, het terecht nodig heeft geacht over te gaan tot een onderzoek van de algemene situatie, met name: “Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.” (naar analogie : RvV 9 november 2015, nr. 156.249).

Verder heeft uw Raad ook al geoordeeld dat, ondanks de maatregelen die genomen zijn door de buitenlandse autoriteiten, niet gegarandeerd is dat iedere asielzoeker onderdak krijgt of niet gedwongen zal zijn te leven in extreem moeilijke omstandigheden:

“ (...) Le Conseil juge qu’au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, comme à nouveau relevé dans le mémoire de synthèse et à l’audience, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d’informations actualisées (dans la même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)).

Le Conseil observe, par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n’est nullement garanti que tout demandeur d’asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes- lui offrant ainsi un abri-, ou qu’il ne sera

pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles- les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat » (RvV 23 september 2015, nr. 170 815).

Verzoeker meent aldus dat er ook in zijn situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

In casu heeft de gemachtigde zowel onderzoek gedaan naar de algemene en actuele situatie voor asielzoekers in Nederland met verwijzing naar het AIDA-rapport van 31 december 2016, als naar de redenen die verzoeker concreet heeft aangehaald waarom hij niet naar Nederland wenst overgedragen te worden. Verzoeker stelt dat er “veel belastende informatie gekend is over de situatie in Nederland”, doch met de verwijzing naar het rechtsleerartikel is geenszins duidelijk welke eventuele belastende informatie over Nederland zou worden bedoeld. Verzoeker gaat zelf op geen enkele manier in op de motieven die de gemachtigde heeft gewijd aan de concrete redenen die verzoeker tegen overdracht naar Nederland heeft aangehaald en beperkt zijn betoog tot de onterechte vaststelling dat niet individueel zou nagegaan zijn wat de gevolgen voor verzoeker zijn bij uitwijzing naar Nederland. Tot slot verwijst verzoeker nog naar het arrest Tarakhel waarin het EHRM herhaalt dat asielzoekers op zich een kwetsbare groep vormen en kinderen vanwege hun specifieke noden extra kwetsbaar zijn. Hij citeert eveneens uit rechtspraak van de Raad aangaande overdrachtbesluiten naar Italië. Het is evenwel geenszins dienstig om naar de rechtspraak te verwijzen die betrekking heeft op de delicate situatie in Italië. Thans ligt immers een overdrachtbesluit voor naar Nederland waarvoor geenszins belastende informatie gekend is aangaande het eventueel niet respecteren van de eenheid van het gezin bij opvang van asielzoekers, zoals dat wel het geval is voor Italië bij het arrest Tarakhel.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het vierde middel is eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventiendoor:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES